

Universitätsbibliothek Paderborn

**Francisci Tvrriani Societatis Iesv, Defensio Locorum S.
Scriptvrae. De Ecclesia Catholica, Et Eivs Pastore
Episcopo Romano, B. Petri, principis Apostolorum
successore, libri duo. Aduersus nugatorias ...**

**Torres, Francisco de
Coloniae Agrippinae, 1580**

VD16 ZV 18729

Capvt II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-33634

donis sui & vocationis? An non legisti, vel potius non intellexisti, quod Paulus ad Timotheum scripsit, noli negligere gratiam, qua in te est, qua data est tibi per prophetiam cum impositione manuum presbyterij de ordinatione Episcopi loquebatur, quae gratia Dei est, quamvis negligenter administretur ab eo, qui accipit. Si gratia Dei est, & eam non amittit, qui postea non praestat omnia, quae Christus mandauit, quomodo Christus definit esse cum gratia sua? i. cum eo, qui illam accepit, & adhuc habet? ita ut per eam gratiam efficiatur, quod Deus per eam effici voluit, quamvis malus sit, & indignus, qui eam habet, quia semel data est ad aliorum utilitatem; & nequitia ministri non potest reddere dexterius beneficium Dei: licet ille ministerium suum male ministrando in honore.

C A P V T I I.

IS deinde, Atque ut videoas quam parum aptè ratiocineris, si tibi credimus hunc locum Matthæi interpretanti, eo nos deducet tua argumentatio, ut dicamus semper futuros esse aliquos, qui omnes gentes doceant, id est, semper futurum Apostolorum cœtum, & ordinem in Ecclesia (nam apostolorum fuit omnes gentes docere, ut antè dictum est,) at illud esse falsissimum non tantum ratio, sed etiam experientia confirmat. Si putas Apostolos omnes gentes docuisse, & non spectasse etiam ex parte hoc præceptum ad Episcopos Apostolorum successores, experientia ipsa te refellit, et redarguit. Audire enim potes, nisi surdus es, aut non vis credere, quæ multæ gentes, quibus nunquam fuit Euangelium prædicatum, nec ullum unquam vestigium prædicationis auditæ deprehensum nostra atate, idolorum cultu relictio in Oriente, & Occidente ad fidem accesserunt; & quotidie accedunt. Continuò dices hic, noui enim quam sis promptus ad aucupandum cauillationes, non esse Episcopos, qui illis prædicant. An non satis est ab Episcopis mitti & Episcoporum adiutores esse? an non ministrabant verbo, Lucas, Urbanus, Timotheus, Clemens, & ceteri adiutores Pauli, quos ipse sic vocat? Si prædicatum est Euangelium regni à sanctis Apostolis in vniuerso orbe in testimonium gentibus, & illis solum mandatum est docere omnes gentes, iam olim debuit gnare velit, venire consummatio. Hoc tantum posterius ne concedas, negabis credo semper futuros esse, q. rius. Eo igitur te deducit mea argumentatio, vt nisi verbo Dei repugnes, concedas semper futuros esse aliquos, quæ quod Dominus dixit faciendum esse an vniuerso mundo, id est, omnibus gentibus in testimonium illius, ut sint scilicet inexcusabiles. Illud etiam, quod absurdum consequens putasti, semper futurum esse Apostolorum cœtum, illis. & ordinem in Ecclesia, non intellexisti, quemadmodum hoc verum est, nec si dicam,

dicam, intelliges, quia nō credis Credere saltēm B. Ignatius Apostolorum discipulo, qui paulo ante precipiebat in epistola ad Smyrnenses sequi episcopum, sicut Christus, inquit, sequitur patrem, & presbyterium, id est, ceterum Episcoporum, quēs Antonius tanquam Apostolos, synodus episcoporum, ut antea dixi, intellexit, synodus eūm episcoporum congregationem Apostolorum repräsentat. Huiusmodi synodum, quod absque dum consensu, quād putabat, verum alioqui est, scilicet fuit semper, ut ag, futurus est in ecclesia cœtus, & oīdo, non quidem Apostolorum, scilicet fuit qui mortui sunt, sed tanquam Apostolorum, id episcoporum, qui sunt successores. Sed videamus, quae sequuntur. Quamobrem, inquit, perpetuū quidem manebit verbum Dei in ecclesia, quia Christus ad dicit ecclias usque ad consummationem saeculi. Sed quemadmodum ipsius Ecclesiae status exterior & visibilis non semper est idem: ita non semper eodem exteriori modo ipsum Dei verbum in Ecclesia docetur. Quandiu enim steterit ordo legitimus Ecclesiae, tam certè pastores, ut Ecclesia doceant, ordinaria successione propagabuntur, sed si Ecclesiae ordo collapsus & exterior Ecclesiae factus deformata fuerit, tunc Dominus extraordinariis modis & sui verbi doctrinam cōseruabit; & cum ipsi videbitur, collapsum ordinem restituet. Semper dicas tantum, & non probas, vt nunquam definias esse alter Parmenianus: quis tibi dedit, statum exteriorem & visibilem Ecclesiae non semper esse eundem? Quis concessit tibi legiūm Ecclesia ordinem nō statim, sed collapsum esse? cur sumis, quod nec à me cōcessum, nec à te probatum est? qua isthac ars recte differendi est, quam iactare soles? Si Christus prouidit, vi perpituò maneret verbum Dei in Ecclesia, quod tu fateris, scriptum est enim, quomodo audient sine prædicante? quomodo vero prædicabunt nisi mittantur? an non pertinebat ad eundem prouidere simul, vt maneret perpetuò in Ecclesia legitimus ordo prædicantium verbum Dei, & mittentium ad prædicandum? si pertinebat, quod nisi quis recors negare non potest, quomodo Dei prouiduam & fidilitatem, negligētia accepta gratia frustrari potuit? vrgebo iterum quod Paulus ad Timotheum scripsit, noli, inquit, negligere gratiam, quae in te nūs, vt ne est, quae data est: ibi per prophetiam cum impositione manuum presbyterij, si hoc quod Paulus de charismate legitimi ordinis episcopi scripsit, ad omnes episcopos pertinet, non enim propter Timonem tantum scriptum est, an non satis aperte docet Apostolus, ordinem Episcoporum esse legitimum ordinem Ecclesiae quamvis negligatur, id est, quamvis negligenter, & vitiosè geratur, & tractetur? Est quidem dignus, qui negligit, priuari ministerio gratia; ministrat tamē, & efficax est ministerium, quamdiu ministrat, licet male interim ministret.

Quō Apost. Nemini, inquit apost. dantes occasionē, vt nō vituperetur ministeriū nostrum, docuerit nō sed in omnibus exhibeamus nos sicut Dei ministros: nō dixit, nemini dantes occi-
amittere or-
dinē & gra-
duis eos mi-
nistris, qui
malē p̄sunt.
Qualis pres-
byter fuerit
Martinus
Lutherus,
eius tamen
presbyteriū
defendit
Antonius
tanquā co-
lumen, &
Pro-
testantium.
Quid obij-
ciant nobis
Protestan-
tium mini-
stri tanquā
sumnum
crimen.

Nemini, inquit apost. dantes occasionē, vt nō vituperetur ministeriū nostrum, sed in omnibus exhibeamus nos sicut Dei ministros: nō dixit, nemini dantes occi-
asionē, vt nō si ustra habeatur ministeriū nostrum, & ne sit casū, sed vt nō vi-
tuperetur. Poteſt n. efficax eſſe, & alioqui vituperari, quia nō v. oportet, adhi-
betur. Tunc enim non impletur ministeriū, quod eidem Tim. apostolus praecepit,
inquiens, ministeriū tuū imple, sabrius eslo. Rursus qui dixit, qui benē preſent
byter fuerit presbyteri, dupliſi honore digni ſunt, ſatis etiā clare docuit, eos qui malē p̄ſunt,
nō quidem amittere gradū, quē per ordinationē acquisuerunt, facili ex diacono
niſi presbyteri, (ſicut de diaconis dixit idē apost. qui benē miniftrauerint, bonum
gradū ſibi acquirent) ſed non eſſe dignos honore. Honore. u. vocat mercede, qua
dignus eſt operarius. Qui enim, inquit, altari deſeruiunt, cū altari participant,
ita et Dominus ordinauit iſs, qui euangeliū annunciant, de euāgeliō viuere. Re-
fundamen- ſponde mihi Antoni, an deſiit eſſe p̄ſbyter Martinus Lutherus, quia fuit aposto-
tū voca- lū: quia fuit ſacrileguſ? quia virginem Deo ſacrati, & Christi filii eius ſponſam
ſtoriū Pro- Catharinā de Bores ex monaſterio Nimicenſi rapuit? & in matrimoniuſi ince-
ſtantium. ſtū accepit? quia tot cedium in bello ruficoruſ auctor fui? quia ecclēſiā Christi
Quid obij- ſciū omittit reliqua, lege vestrates scriptores, q̄ historias de eo conſcriperunt:
ciant nobis Protestan- ſi nihil horum ita criminofum in eum habendū eſſe iudicas, vt gradum presby-
tū amiferit, vt ſic ad eum veftrorum miniftrorum origines reuocetis, quomo-
do punire hereticos in noſtri os epifcopos tam criminofum eſſe putas, vt ob hanc
tanquā ſumnum cauſam ſucceſſorem vicaria ordinatiōis amiffam eſſe dicas? hoc enim eſt, quod
crimen. tāquam ſumnum crimen nobis obijcitur, cetera verū criminia à vobis ſiſtāſunt,
Quomodo in noſtri ſiſtāſunt, non silent canones ſacri, non tacent tribunalia epifo-
eoſcludatur, eundem ec- cundem ec- porum. Non ſunt muta ſynodi, vigent in iudiſijs ecclēſiaſiſtis uero apprōbati, & po-
clediſtā ſta- eit peoi, & valē uata, id eſt, de positiones, excommunicatiōnes, anathemata, poſtre
tum exteri- orēm & vi- mogladiuſ, quem poſteſtas ſeculariſ non ſi uſtra portat, vt, ſicut Apoſt. præcipit,
per in ecce- ſubilem ſe, auferatur malu ex nobis ipſis. Sic igitur, quē dilatanimuſ premamius, ordo-
la manere. guinus epifcoporū, qui fuit à principio, idem ſecondum Dei prouidentiam et
fidelitatem ſemper in ecclēſia Catholica manet; ecclēſia ſtatus exterior, & viſi-
bilis ex iſto eodem ordine epifcoporū exſlitit, ſi quid m. epifcoporū eſt ordinare
eundem or- epifcopu, & epifcopi ordinare prieſbyteros, diaconos, hypodiaconos, & reliquos
dinem legi- timū epi- minores miniftros, idem igitur ecclēſia ſtatus exterior, & viſibilis ſemper in ec-
ſtōrum ſe- ſecutorum in ecclēſia catholica manet. Illud verū ſuperius, ex quo ratione connexi, quem mediū
ecclēſia eſſe terminum vocamus, inferius ſequi vides, eſſe, inquam, ſemper in Ecclesiā eun-
tē ſit A- dem ordinem legitimū epifcoporū, propter rationē diuina prouidentie et fidelitatiū, q̄ hoc ſatis per ſe, vt paulo ante docui, conſirmat, teſtiſ eſt apostolica tra-
ditionis ſu- fectu du ec- ſtio, q̄ in omnibus ecclēſijs Catholiciſ cuncti orbis cuſtodiſtā ſuit, et in ecclēſijs Ger-
maniaſ uſq; ad aduentū Martini Lutheri ſemper cuſtodiſtā ſuit. Traditionis aut, idoneus teſtiſ eſt, inquit Tertul, conſuctudo, cuius traditio eſt, inquit, inuentrix,

Quomodo ſecundum Dei prouidentiam et fidelitatem ſemper in ecclēſia Catholica manet; ecclēſia ſtatus exterior, & viſibilis ex iſto eodem ordine epifcoporū exſlitit, ſi quid m. epifcoporū eſt ordinare
eundem or- epifcopu, & epifcopi ordinare prieſbyteros, diaconos, hypodiaconos, & reliquos
dinem legi- timū epi- minores miniftros, idem igitur ecclēſia ſtatus exterior, & viſibilis ſemper in ec-
ſtōrum ſe- ſecutorum in ecclēſia catholica manet. Illud verū ſuperius, ex quo ratione connexi, quem mediū
ecclēſia eſſe terminum vocamus, inferius ſequi vides, eſſe, inquam, ſemper in Ecclesiā eun-
tē ſit A- dem ordinem legitimū epifcoporū, propter rationē diuina prouidentie et fidelitatiū, q̄ hoc ſatis per ſe, vt paulo ante docui, conſirmat, teſtiſ eſt apostolica tra-
ditionis ſu- fectu du ec- ſtio, q̄ in omnibus ecclēſijs Catholiciſ cuncti orbis cuſtodiſtā ſuit, et in ecclēſijs Ger-
maniaſ uſq; ad aduentū Martini Lutheri ſemper cuſtodiſtā ſuit. Traditionis aut, idoneus teſtiſ eſt, inquit Tertul, conſuctudo, cuius traditio eſt, inquit, inuentrix,

ratio confirmatrix; sida obseruatrix. Lustra Antoni oes ecclæsias mundi Catholi- Qua scriptura Pauli, tra-
cas, in omnibus reperies eandem consuetudinem episcopū ordinandi, per prophetā s. ditio Apo-
quā Dion. Areop. Pauli discipulus iezuītōrū ἐπίκλησι vocat, cum impositione consuetudine stolica, &
manū presbyterij, i. episcopū, quæ consuetudo, & eius inuenitrix traditio hac ordinatiōis
scriptura Pauli cōsistunt, et si nihil interest, ait idē Tert. vtrū consuetudo scriptu- episcoporū
ra, an traditione cōsistat. Hec exterior ecclæsiae facies, q̄ tu vocas, quæ ex ecclæ- nitantur.
sa hierarchia constat, dum ab exordio unitatis ecclæsiae nō receditur, defor- Vbi exterior
mata esse nō potest, vt tu fingis, vbi verò episcoporū ordo est, sed ab exordio uni- ecclæsiae, &
tatis discessū est, quia iam ibi ecclæsia Catholicæ nō sunt, quia nō sunt partes to- quomodo
ius ecclesia Catholicæ, quæ una est, nec episcoporū ordo legitimus & canonicus. Quomodo
habēdū est, licet charisma sit: ibi facies ecclæsiae exterior deformata et cōturbata apud Prote-
ta est: at in vestris ecclæsijs Antoni ne facies quidē illa exterior ecclæsiae est, nec potest esse
esse potest, q̄ a episcopū à quo ecclæsia formari potest, et debet, penitus nō habetis, exterior fa-
cies.

Veniamus iam ad illos extraordinarios modos, quibus Dñs, aī doctrinā ecclæ-
verbi sui cōseruabit, si ecclæsiae ordo collapsus, & exterior ecclæsiae
facies deformata fuerit. Etsi iā confessū est, nō esse ordinē ecclæsiae collapsū, “
nec exterior ecclæsiae faciem deformatā, vt tu singebas, ac proinde nō opus esse
isto, quæ dicas, extraordinario modo conseruandi doctrinā verbi Dei; quæramus
tamen ab te, quomodo istū extraordinariū modum probas, quem tu confiteris,
& Martinus Lutherus Germania tradidit: licet nunq̄ sic vocauerit, nec extra-
ordinariū esse confessus sit: si nō probas, quare ab alijs, vt tibi dicent, tantum cre-
dant, requiris, nisi quia tu etiā dicent, tantū credidisti? quis propheta istum ex-
traordinariū modum conseruandi doctrinā euangelij prænunciauit, & futu-
rum prædicti? sanè quidem ordinariū modum conseruādi doctrinam euangelij
dominus in euāgeliō docuit, et tradidit, vt ante a docui: cū enim dixisset Euntes
docete omnes gentes, subiunxit, & ecce ego vobiscū sum usq; ad cōsummationē Quis sit or-
dinariū modum conseruandi doctrinā ecclæsiae euāgelicæ, p. are, inquit, af- dinariū mo-
saculi. Igitur qui tenent doctrinā, q̄ episcopi apostolorū successores in ecclæsia ca- dus conser-
tibolica p̄dīcāt, cum his est Dominus usq; ad consummationem sacculi, sic enim uādi doctrinā
dixi paulo suprà, hunc locū in constitutionibus Apostolorū expositū esse. Hic est secundum
modus ordinarius conseruandi doctrinam verbi, per prædicationem s. episcopo- scripturam,
rum catholici orū, hi enim sunt successores apost. Hunc modum ordinariū prædi- Prophetia
xit propheta Isa prophetans enim de statu ecclæsiae euāgelicæ, p. are, inquit, af- Esaiē de mo-
feram tibi aurū pro ferri o autem ferā tibi argentum; pro lignis vero feram tibi do ordina-
rio conser-
as; pro lapidibus ferrum. Hunc locum interpretans B. Cyriillus in commentarijs uādi doctrinā
suis, his materijs, inquit, pro exemplis vtens, quæ multum inter se differunt, do- nam verbū,
cet, omnia in melius esse mutanda: & prima, ac secunda multum inter se dif-
ferre. Lex enim cēsura erat euāgeliō, quod tantum differt à lege, quantum
aurū ab are, est enim as χειροφαύls, id est, simile auro, sed tamen non est au-
rum; &

rum; et ferrum ἀργυροπαντες id est, simile argento, sed non est argentum, quin potius mulio in ista illud: lex ergo comparari potest cum ære; Euangelium vero

Quomodo
LXX inter-
pretes 300.
xanis ante
aduentum
Christi no-
mine episco-
pi in phe-
nia de mini-
stris Euāge.
lij vñ sunt.

cum auro, vita vero euangelica cum argento, habet enim maximum splen-
dorem spiritualiter. idcirco Paulus quatuor in cognitione legis multum praestaret,
omniū tamen stercus ducebat, ut Christum lucraretur, & cognitionem eius,
hacenus Cyrillus. Deinde subiungit propheta, & dabo principes tuos in pace,
& episcopos tuos in iustitia. Hiero. prepositos veritatis LXX. trecentis annis ante
aduentum Christi verbo Apostolico episcoporum diuino afflato vñ sunt, hi sunt
Ecclesiarum principes, sic enim eos Apostolica constitutio lib. 2. Clementiu-
cat cap. 34. hi accipiunt primi potestatem ministrandi verbo, & soluendi atque
ligandi; & ipsi impartiunt presbyteris per ordinationem, quia igitur cum pecca-
tare remittunt, pacem cum Deo, & ecclesia in ihs, quos absoluunt, faciunt, & sunt
ministri iustificationis eorum per ministerium verbi reconciliationis, quod in
eis posuit Deus, idcirco dicit, dabo principes tuos in pace, & episcopos tuos in
iustitia. Cum ihs igitur, qui huic ministerio pacis & iustitia præsunt, & cum ihs,
quibus pax Dei & ecclesia, ac iustitia Christi ministrantur, promisit se vñ ad
consummationem saeculi mansurum. Hui est modus ordinarius conseruandi do-
ctrinam verbi Dei, in quo pax & iustitia continentur, scilicet per ministerium
episcoporum, quos diuina & prophetica LXX. interpretatio cum euāgeliō con-
sonans nominatim expressit. Vos ergo pacem Dei non habetis in ecclesiis re-
stris, quia præpositos ac principes episcopos in eis non habetis. Vide quid Aposto-
doctrina cō-
lib. 2. Clementis Romani c. 20. episcopo dicat, et quam bene cum
sonet.

propheticō sermone consonet, per te (inquit) dicit saluator ei, qui es in peccatu

paralyticus, remittitur peccata tua, fides tua te saluū fecit, vade in pace. Dein-
p̄ceatur A. de subiungit ἐπένδε καὶ λιμὴν γαλνός έσιμη ἡ τὸ χριστὸν ἐκκλησίᾳ, εἰς ἡμέραν
polt. Paulus λό, μτὸς ἴμαρτικότας ἀποκαθίσα δύνεις νοῦ ἀμάρτησες ἐνέλπιδας, ἐργο-
fūtarum epi-
stolari; &
stī est, in quam peccatores absoluendo restitue sanos, & à macula liberos cum
quā gratiā, bona spe, cum studio & labore honorū operum, &c. Hanc pacem cum Deo, &
vobis & gra ecclesia per remissionem peccatorū precatur Apost. in principijs epist. suarum,
ria.

Quomodo
Protestantes
Apostolorum
pacis, & iu-
nitate
pos habere
volunt.

pax, inquit, & gratia vobis, &c. in hac pace ministranda Episcopi successores
sunt principes; quos qui habere nolunt, pacem istam habere non
possunt, neque gratiam iustitiae consequi, quia episcopis primum dictum est in
habere non Apostolis, quorum remiseritis peccata, remittentur eis, et quorum retineritis,
possunt, q̄a retenta erunt. Veniamus iam ad istum tuum extraordinarium modum quem
ministros
dicis conseruandi doctrinam verbi, unde eum protulisti? ex quo Euangelio
aut prophetico sermone cum Euangelio consonante? an dices reuelatum fuisse
Luthero? at Lutherus nunquam modum suum conseruandi doctrinam verbi

extraordinarium vocare ausus est, ne ipsum nomen extraordinarij crimino- Quomodo
sum fieret in euangelium, quod prædicabat, quod videri volebat non esse aliud. Lutherus
Multum itaq; Antoni Ecclesia Catholica cœpit tibi debere. Tu enim primus ex modum suū
secta Lutheri ingenuè cōsisteris, discessisse vos à modo ordinario, id est, à sanctis doctrinam
Apostolis tradito conseruandi doctrinam verbi, cum modum à Martino Lu- verbi extra-
thero vobis traditum extraordinarium vocas: extraordinarium enim sine or- ordinariū
dinario non potest cogitari, & respsa posterior est. Interrogemus igitur Anto-
nium, erat ne ille modus prior ordinarius conseruandi doctrinam verbi Aposto- Modus ex-
licus erat, inquit, aliunde enim venire non potuit, nisi ab ijs, à quibus euange- traordina-
rium prædicari cœpit. habebat igitur ille modus ordinarius conseruandi do- rius conser-
trinam verbi per successionem episcoporum Apostolis succedentium Apostoli. trinā verbi
cam auctoritatem. Ostendatur ergo, quam auctoritatem habet modus iste ex- quē Anto-
traordinarius conseruandi doctrinam sine successione vicaria ordinationis epi- nius dicit,
scoporum, scilicet Apostolicam habet, doceatur, quando Apostoli per meros lai- quomodo
cos, qui nisi ab episcopo ordinari non possunt, Euangelium prædicauerint: sin coaguntur
autem non habet Apostolicam auctoritatem, ac proinde diuinam, restat, vt ha- falsitas.
beat humanam & ciuilem tantum. Percundemur deinceps, erat ne iste ordi-
narius modus traditus ab apostolis, vt semper in ecclesia maneret? & hoc etiam
concedit Antonius, quomodo enim poterat dari euangelium, vt semper permaneret, Modus cō-
simul traderetur? Lex enim vetus, quia nō erat semper permanens, potuit sul- seruandile-
lato ad tempus modo ordinario conseruandi legem, conseruari extraordinaria- gem in ca-
rio modo in captiuitate, vnde præmoneri etiam possent Iudei, transferendam ptuitate
esse legem cum sacerdotio, cum veniret tempus reuelationis fidei Meſſie in Babylonica quomodo
lege promiſi, & à sanctis Patriarchis & Prophetis expectati, idq; propter im- quare.
perfectionem, quia, vt Apostolus ait, nihil adduxit ad perfectū lex: modus au-
tem extraordinarius conseruandi legem in illa Babylonica seruitute erat con-
seruare legem sine sacerdote, scriptum enim est in Malachia prophet a cap. 2. la-
bia sacerdotis custodiunt scientiam, & legem requirent ex ore eius, quia An-
gelus Domini exercituum est, vnde Oſeas prophetans de Babylonica captiuitate
c. 3. dies inquit multos sedebunt filij Israël sine rege, & sine principe, & sine fa-
cifilio, & sine altari, & sine Ephod, & sine theraphim; & posthac reuertentur
filij Israël, & quærent Dominum Deum suum. & paulo pōst, & erit inquit, po-
pulus sicut sacerdos, cui contradicitur, sic enim est apud LXX. significabat non
esse futuros in illa captiuitate annorum LXX. sacerdotes, qui pro varijs deliciis
populi sacrificarēt, vnde illud frequens in Leuitico, offeret, vel tradet victimā,
scilicet sacerdoti; & sacerdos orabit pro eo, & remittetur ei, in illa autem ca-
ptiuitate futurum erat, vt non magis liceret ulli ex populo dare victimam sa-
cerdotē

Quomodo in illo extraordina-
 rio modo conseruādi legem in illo
 Bibylo nisi seruitute non fuit or-
 do, & ministerium sacerdotale
 interrupū, sed inter-
 missum.
 De modo extraordi-
 nario sacer-
 dotij Samue-
 lis.
 Quomodo extraordi-
 narius mo-
 dus conser-
 uādi doctri-
 nam verbi, quēm pro-
 testantes ha-
 bere dicit.
 Antonius nullam fun-
 ditus affini-
 ratem ha-
 bet cum mo-
 do extraor-
 dinatio co-
 seruādi le-
 gem Baby-
 gem.
 Quomodo Prostestates Deū faciunt vel incon-
 stantem, vel iniustum.
 Quomodo Antonius cū fatetur modum cō-
 seruādi do-
 ctrinam ex-
 traordi-
 nariū esse
 Antonius

cerdoti, vt pro peccato eius sacrificaret, quām licuisset ipsi sacerdoti sacrificium facere, si quod vitium, aut maculam, aut morbum in lege vetitum haberet, is enim est sacerdos, cui contradicitur. Et rursus idem Oseas, quia tu, inquit, repulisti scientiam, & ego repellam te, ne fungaris mibi sacerdotio. Illud etiam obseruandum est hic, in illo extraordinario modo conseruandi legem sine sacerdote, non fuisse ordinem, & ministerium sacerdotale mutatum in aliud genus, & formam, sic enim facta tum fuisse veteris & ordinarij sacerdotij interruptio, per translationem in aliud, sed intermissum tantum est, quia non licebat extra Hierusalem vñcliones ex lege, & sacrificia facere, quibus ad consecrandum sacerdotes opus erat, sicuti diu ante capitulatē in illo extraordinario modo sacerdotij Samuelis, mortuo Eli sacerdote, nō fuit facta ex toto interruptio, quia licet non esset ex filiis Aaron, erat tamen ex tribu Leui, quae erat ad servendum altari à Deo electa, & constituta, in qua re gesta, vt B. August. lib. 17, c. 5. de ciuitate Dei scriptis, eadem mutatio, quae per Christum futura erat, ad umbra est, mortuo attem Samuele, succedit Abiathar ex genere Aaron, & post eum Sadoc, & alij deinceps. Cū illo igitur extraordinario modo conseruādi legem sine sacerdote, qui fuit propter cultum Deorum alienorum inductus, à prophetis antea predictis futura translationis legis & sacerdotij typus, & figura effectus, post septuaginta annos captivitatis ad ordinarium redditus, quā affinitatem, aut similitudinem iste tuus extraordinarius modus conseruandi doctrinam verbi habet? Quare ablatus vobis est ille ordinarius modus conseruandi doctrinam verbi ab initio per successionem vicaria ordinationis Episcoporum à sanctis Apostolis (quod tu nō negas) traditus? si hoc maiores vestri nobiscum commeruerunt, cur vestris ecclesijs iam repurgatis vobis nō restituitur? cur Deum facitis aut doni sui inconstanter penitentem, aut iam correctos, & repurgatos iniuste punientem? cur non mittit vobis ex cuncto orbe, tres saltē Episcopos sanctos, & Apostolorum successores, à quibus pastores ordinaria suc-
 ceSSIONE dienceps propagentur? non possum satis mirari tam crasso ingenio te esse, vt non videas, dum modum vestrum conseruandi doctrinam extraordinariū esse confiteris, simul confiteris, doctrinam verbi, quam isto modo conseruatis, extraordinariam doctrinam esse, & vt apostolus ait, variam & peregrinam: ordinaria enim non indiget extraordinario modo. Sed dimittamus iam istum modum tuum extraordinariū, de quo vereor, ne tibi sit cum tuis bellum futurum, præsertim cum auctoriis centuriarū, qui ad antiquas origines tem-
 porum Apostolicorum nouitia Lutheri dogmata reuocare si ustra conari volu-
 erunt, a immō iam tibi non conuenit cum Andrea Freyhubio, cui tu subsidio ac-
 curris, simul fatetur doctrinam ipsam extraordinariam, & peregrinam esse. a Quomodo
 Centuriatoribus, & Freyhubio repugnat.

currissi, vt succubentem subleuares. ille enim c. 14. & 15. prioris sua disputations 30. capitibus comprehensa, confitetur Episcopos Ecclesiarum nostrarum non amississe potestatem ordinandi, neg, baptizandi, & absoluendi, cum tu aliqui affirmes, interruptum et collapsum esse ordinem Episcoporum, & aliam esse exteriorem, & visibillem ecclesia faciem: excusat tamen Andreas, secl. sue homines non posse salua fide & bona conscientia ab illis ordinationem petere, quia sedisimè, inquit, eam contaminarunt, & corruerunt, & impia vota ab iis, qui ordinandis sunt, requirunt, & eosdem non tam ad docendum Euangelium, & administranda sacramenta, quam ad sacrificium missa pro viuis, & mortuis offerendum constituant. Cui ego libro secundo in extremo capite sic respondi, Si ordinationem Episcopi nostri, vt tu calumniaris, fædissimè contaminarunt, & corruerunt, quia, vt tu singis, impia vota ab ordinandis requirunt, & magis ad sacrificandum pro viuis, & defunctis, quam ad docendum Euangelium ordinant, at saltem accipite ab illis ordinationem, quorum ordinationem si non corruptam, at certè efficacem esse concedis, sicuti absolutionem: qua verò ipsi committunt, fæde, vt dicas, ordinationem contaminando, vota impia requirendo, & ad sacrificia pro viuis & defunctis ordinando, ne hac ipsi facias, donec aliter sentias, facite interim, quod Dominus Iudeis præcepit, Super cathedram Moysis federunt scriba, et Pharisæi, quæcunq; dixerint vobis facite: quæ autem faciūt, nolite facere. Si tu Antoni idem cum Andrea sentire vis, id est, potestatem ordinandi habere episcopos nostros, hoc ipsum responsum tibi habeto, sin verò pergis dicere, ordinationem, quam Episcopi faciunt, interruptam, & irritam esse, verte stylum tuum in Andream tibi contradicentem, & me missum fac. Sed Pergamus ad ea, quæ sequuntur, est igitur, " inquis, error παρά τὸ ἐπόμενον minimè ferēdus, cùm ita concludis, erit semper in Ecclesia veræ doctrinæ successio, ergo id necessariò fieri per vicariam ordinationem, & per successionem ordinariam Episcoporum Ecclesiæ Romanæ. Nam antecedens quidem probari potest ex Matthæi loco, & ex perpetua Christi cum suis præsentia; sed consequēs est planè ἐρεπογεύεται, & aliundè inuestum, neque quicquam habens cum loco Matthæi commune. Docui pau-
lo antè, ne eadem sine necessitate repeatam, quemadmodum legitima episcoporu-
successio in locum Apostolorum per vicariam ordinationem, necessariam & in-
diuiduam coniunctionem cum successione veræ & Apostolicæ doctrinæ habeat,
idq; ex loco Matthæi planè concludi, adhibita interpretatione ex libro secundo
Clementis Romani de constitutionibus Apostolorum. Ego enim semper loquor
de legitima & Catholica successione Episcoporum in loco & doctrina Aposto-
lorum per vicariam ordinationem, licet tu fallaciter successionem ordinis Epi-
scoporum.

Quomodo
successio i e-
gitima Epî-
scoporum
necessaria
coniuncta
est cum suc-
cessione A-
postolicæ
doctrinæ.

scoporum nostrorum, per quos Catholica doctrina ad originem Apostolice prædicationis reuocatur, à successione doctrinæ Apostolica facias rudam, vi sic consequentium heterogeneum, & nihil commune cum loco Matthai habens, „ in officinatus fabrices Deinde, inquis, tuo, id est Sophistarum more, „ vt nobis imponas, à re ipsa ad re modum transis, quem cum re ipsa „ & πατέρως confundis. Te descripsisti Antoni, tu enim es qui, vt fallas, non
 Quomodo nos, sed tuos, ab Episcopis Ecclesiarum Catholiarum legitimis Apostolorum
 scriptum de successionem ius apostolica doctrina non απάδετος, id est, impo-
 torius. „ hoc enim leuius esset sed malitiosè se agis. Quod ipse statim declaras, quasi
 „ obscurè anteā dixisses sic enim ait. Verum fac me non ita summo iure
 „ tecum agere, certe tuam consequentiam, vel ipsi Episcopi Pontif-
 „ cij refellunt, quia eorum doctrina non est vera, neque cum man-
 „ datis Christi, & cum Apostolorum prædicatione, eorumque scri-
 „ ptis conueniens. Quonodo hoc probas Antoni, non esse veram doctrinam &
 „ cum prædicatione Apostolorum non conuenientem doctrinā Episcoporum Pon-
 „ tificiorum: quis hoc, quod sumis ad refellendam, vt dicis, consequentiam meam,
 tibi concessū?

C A P V T I I I .

Vidi amus argumentationem tuam, quā ex eadem officina promis. „ Audi ergo, inquis, quemadmodum liceat argumentari,
 „ Episcopi Pontificij non retinuerunt doctrinæ purita-
 „ tem, & tamen vicariam ordinationem, & successionem
 „ ordinariam (saltem nomine tenus) retinuerunt, at non potuit pe-
 „ rire doctrinæ puritas in Ecclesia ex antecedente tuo, ergo necesse
 „ est doctrinæ puritatem alio modo quam vicaria istorum Episco-
 „ porum ordinatione fuisse in Ecclesia conseruatam. Sic dicas licere
 „ argumentari, quis tibi licentiam sic argumentandi largitus est? vt ex non con-
 „ cessis à me, nego demonstratis à te, quod dulis, effici velis? quibus testibus probasti
 Quomodo non retinuisse Episcopos Pontificios doctrinæ puritatem, nec doctrinam eorum
 Antonius prober, quā cum Apostolorum prædicatione conuenire, & nomine tenus successionem ordi-
 ad argumentariam retinuisse? quibus, inquam, testibus, nisi ex Ecclesijs Lutheri? id est, ex
 tādu sumit. Quo testi: domo vestra producis? sunt ne isti vestri dicendi multi testes, quales illi multi,
 monio vo- quorum testimonio doctrinam, quam Paulus Timotheo tradidit, probatam esse
 luerit Paulus prebat voluit? quæ audisti, inquit, à me per multos testes, hac commendata fidelibus ho-
 esse doctrinam, quam Timotheo Timotheum, quam sicut idem Paulus in omnibus Ecclesijs docerat, sic enim
 tradidit. scripsit in epist. ad Corint. priore spiritus prophetarum prophetis subiectus est,
 non